

Şairin Duası

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 13 Şubat 2024

Hangi atmosferin sağanağında yıkandı bunca insan mademki hüsrarla tanışıklıkları çok erkendi emme basma tulumba gibi sıradanlığın nüksettiği bir dehlizde mevcut o kare kod adeta kökünden dinamitlenen geceyi pelesenk etmişken diline zemheri aşk tutulmasında şehri da böldüler bir gece vakti ki...

Şehir hepten bir b/ölü iki idi: iki yakanın birbirine tamah etmediği kadar ıssız ve sıradan ölü hayaller sokağında istişare eden yalnızlığın ansızın sükün ettiği o devasa parantez ve işte şehre tutkulu şehre tutuklu şiiirlerin önsezisinden yaka sıkıntısı olmasa da şairin bir ayrık otu addedilebilecek kadar sıra dışı bir talih bir coğrafya.

Gün b/ölünmüştü ortasından ikiye öykündüğü gecenin karanlığında saklı kırk haramiler:

Açılmalı bir kapı olsa da açılmayan ve işte yenilginin baş şehri ve sokağı:

Açıl Susam açıl.

Ne mümkün ne de vakitli vakitsiz bir hengâme çöreklenen karanlığı tek yudumda içine çeken şairin diline düşmeye gör sen!

Eklem yerleri kanayan şiiirlerden çektiği dili belası.

Kanamalı yalnızlığının o hoş sedası.

Bir serpinti.

Bir yığın.

Bir direnç.

Dirayeti sınanan bir güç misali kendinden feragat eden sözcükler kelamın yetmediği selamın geri dönüşü yok iken ve frapan hüznün bir fıyasko olsa bile yaşamak kâh eften püften kâh huzur veren coşkunun aldatisi olsa bile ve işte içine çekilesi bir duman gibi tüten bacasından şehir vapurunun; ılımlı bir semazen eteklerine basanlardan haz etmese de dönmesini sürdüren.

Bir yıkımsa şiiir.

Bir yakı ise şair.

Şehrin göbeği.

Şehrin ölü surları.

Saf dışı edilmiş bir gün bir yaşam sağanağın dokunduğu her semt her kare her sokak ivedilikle sevebilen ve sunabilen sözcüklerle olan yolculuğunda şairi mest eden o kumpanya:

Sözcük şöleni.

Bir resmigeçit olsa ne olmasa ne ki imgelerin teşrifinde inadına bunca sevgisizliğin kiri bulaşmadan üstüne başına ve işte pembeleşen yanakları şehrin ve şairle buluşması.

Ergen bir düş gibi mizahi.

Atıl bir yürek gibi sonlansın yeter ki hurafeler.

Göğün kırık tamburu ve aşkın baş şehri.

Hüzünlü bir sağanak.

Kelaynak kuşlarından ibaret değil hem yaşamak.
Çırpınan balıklar ve şehre sevdalı martılar.
Alı al moru mor hayaller şehrin içinden geçen zemheri.
Sür manşet nidalar bazen suskun bir gizem bazen gürültülü bir sessizlik aşkla meşk eden her nota yaralı
her nota gam yüklü ve işte o sol anahtarının mucizevi tınısı ve tanısı ile açılan kapılar gibi eşlik eden
melodiler.
Hırpani bir gölge şehrin mimarisinde göze batan binalar ve nice müstemilat.
Sapla samanı ayıramayan kimse iş başında.
Kaos.
Bir yitim.
Adı şehirleşme.
Ve şairin içselleştirdiği şehrin sessiz hikâyesi.
Bir bardak suda kopan fırtına misali.
Bir kaşık suda kimse diğerini boğan.
İnleyen nameler çoktan resti çekmiş ve işte İstanbul beyefendilerin hanımefendileri o sararmış
resimlerde kalmış.
Ruhuna kaç çıkan bir ferman misali peşi sıra sürükleyen.
Acının parmak izini alan bir polis memuru nasıl ki peşinde suçlunun.
Suçunun ne olduğunu bilmeyen şehir içtimada.
Saç saça baş başa bir harp.
Karanlık sokakların iç çektiği ve nice madde bağımlısı nice simsar nice suçlu göğün göğsünde tünemiş
adeta suçlar ve yerle gök çoktan birbirine girmiş iken...
Ve uzaklardan sesi gelen bir şarkı bir melodi: uyku sersemi şehir ışıkları.
Yüz göz olmuş gölgeler birbiri ile.
Yazgısı unutulmuş ve sonlanmış nice insan.
Sesler adeta bir cıngıl.
Ruhlar kaçkın.
Beyinler uçkun.
Renkler ve rakamlar ve binalar ve şehrin otoyolları.
Bir hezeyandan arda kalan bir teselli misali adeta yazılan her şiir şehre duacı; söylenen her şarkı şaire
sevdalı ve her şair çizmiş yolunu bir kez kalemiyle ve ritmin uyuğundan sökün eden notalar ve berduş
imgeler şairin yordakçısı.
Bir enkaza dönmüş olsa bile şehir.
İssizlik bir rüya olsa bile.
Ve işte iki yakanın birbirine olan kâh uzaklığı kâh buluşmanın imkânsızlığı şaire ışık tutan bir seremoni.
Bir b/atıl gezegen ki yaşamakla işe başlayan.
Bir atık ki; sevginin ihmal edildiği.
Bir katık olsa ne ki sözcükler çoktan diskalifiye edilmiş çalıntı anlamlarından geride kalan üstü örtülü bir
masa gibi gizin tetikleyicisi o karanlıkla müsemma iken imgelerin sağalttığı şiirlerden öte de yol yok iken

şairin nezdinde ve bir batında doğan gün ve gece ihbar edilesi bir suçtan da öte şehrin perçemine yağın her duygunun da nüktesi yarınlara ve hayallere kanat açarken unutulmuşluğun tahliye edildiği izi silinmeyecek bir kitap gibi şehrin de şairin de o kitabın yaprakları arasındaki unutulmuşluğunu dikte eden nice hikâyenin de izini süren bir hikâye kahramanı olmasa bile şair, o zaten seçimini yapmış... Şairin ve şehrin vazgeçilmez tutkusuna eşlik eden sevginin sarmalında s/onsuzluk ile ihya olan yüreğin duası olsa gerek şairin kâh şiire kâh şehre konduğu...